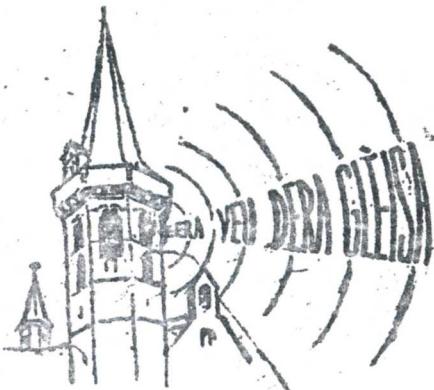

Val d'Aran

Abriu 1987

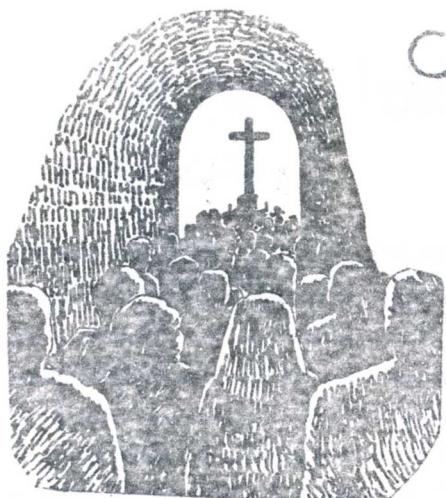
Era Delegacion de Liturgia deth nòs-Bisbat hè enguan ua campanhasuber era assistència e participacion ena Missa deth Dimenge. Per aquerò s'an metut cartelhs, se an dat escrits e i aurà predicación en agués sentit. Ei important era Missa entà sostier era Fe e animar es comunitats.

Sivans era estadistica, hèta ena Val d'Aran er an 1983, uns 23% des aranesi va entà Missa. Què a passat? Era Missa ei era madeisha, Diu ei eth madeish. Non auram canviat nosati ?. I a esplicacions. T'as fitsat en aquera frase: "Cristià, sense Missa non ei Dimenge." Sense Missa se perd era Fe, sense Missa un s'aluenhe de Diu e des òmes, e tanben se viu de auta manera, mès non segons Diu ensenhe.

I a còps se dits: Es que van ta Missa non son es mes boni. Tanben poiriens preguntar: E es que non i van son melhors? Non se tracte de hèr comparacions. Mès, ei vertat que era Missa ajude acreisher ena Fe, a sentesse mès germàs des auti, a prener mès compromís de tot caire ena vida e a hèr arribar era redempcion a toti es òmes. Aço, clar, quan se i participe de vertat.

Es aranesi etz religiosi. Rebetz lèu toti es sagaments, prenetz part enes manifestacions religioses, e se vos molestaria, se se vos didesse que non etz cristians. E donques, per què non anatz entà Missa? Non serà per deishadesa? Vos manque Fe?: pensatz-vos'ac.

Suplement N° 14

Cristià, sense Missa no és diumenge

Tenim una trista realitat. Els cristians anem cada dia menys a Missa. Dómenm raons. Rutina, avorriment, poques ganes, sensació de perdre el temps, a Déu ja m'el faig jo mateix, sense necessitat de Missa. Però amb el cor a la mà, estàs convençut que tens raó...?

Examina la teva consciència i veuràs que un Cristianisme -perque vols continuar essent cristianà- sense Missa, que es el nucli de la nostra fe, li falta quelcom essencial... la reunió festiva amb tots els batejats, la col.laboració de tots plegats a Crist en la tasca de la redempció de tot home de bona voluntat. Qui vol pregar tot sol a Déu, ben aviat arribarà a deixar a Déu tot sol. Pensa-ho i veuràs que és cert aquest principi sociològic, de sentit comú i fruit de l'experiència teva i dels altres.

Tornem a Missa. Això sí, que sigui viva, participada, que porti compromís. Però per tot això, hi falta la teva persona. T'hi animes...?

Tornem a Missa i retrobarem, en sentir-nos redemptors amb Crist, la joia del viure amb sentit cristianà, per nosaltres i pels nostres germans, o ens deixem portar per aquest ambient de fredor existent, ni tinguem la pretensió de voler viure una fe al marge de la comunitat.... que no pot ésser.

Compromís laicat a l'Església

El Sínode, a celebrar a Roma la pròxima tardor està dedicat a aquest tema: Vocació i Missió del laic (segla), en l'Església i en el món. També ho va ser del nostre Consell diocesà de Pastoral, el dia 15 del passat mes de març. Tema important i actual per desvetllar consciències i crear compromisos en els laïcs.

Laics són els qui no són clergues o religiosos. Són poble de Déu: participen de l'ofici sacerdotal, profètic i real de Crist. Són cridats a santificar els aspectes seculars de la vida i estructures de la societat.

Els laïcs, amb els seus dons i carismes propis per al servei de tots, son part activa i determinant en la construcció de formes sempre noves de millorament del món, a la llum de l'Evangeli. Han de desenvolupar la missió cristiana en l'Església i en el món.

Encara hi ha massa indiferència, passivitat, expectació.... quan l'esser i la missió és l'activitat, participació, compromís complementarietat; Pluralismes actius en la unitat dinàmica eclesià. L'Església no és verament fundada, ni viu de ple ni és signe perfecte del Crist entre els homes, si no hi ha un laïcat propiament dit, treballant de conjunt amb la Jerarquia.

En virtut del Baptisme i Confirmació tenim tots l'encàrrec actiu de la santificació i evangelització, tant personal com comunitària, formant l'Església universal, Poble de Déu, Cos mític de Crist. Tots estem constituits "militants" -cadascun segons el seu carisma dins de l'Església.

Pascua

La figura de Cristo ha presidido nuestras celebraciones durante la Semana Santa. Lo hemos contemplado, doliente en el Viernes Santo, como expresión de la malicia humana y como símbolo del dolor de la humanidad entera.

En la Vigilia Pascual celebramos a Cristo, vencedor del mal primero, y vencedor de la muerte después. Y los cristianos veneramos a un Dios vivo y seguimos a Cristo, portador de vida y de salvación.

La LUZ del Cirio Pascual simboliza la Luz que emana de la enseñanza y de la vida de Cristo y que orienta la vida de todo cristiano que quiera seguirle. Esa luz también descubre los egoismos, rencores, divisiones, apatías, desesperanza... en una palabra, nuestra esclavitud que envuelve nuestras personas. El camino a seguir es otro, no fácil. La Semana Santa es la síntesis que expresa y simboliza las experiencias de la vida del cristiano.

Fuera las falsas apariencias
las claudicaciones, la falta de
de compromiso. Vivamos en el Amor y
Obediencia al Padre y resonará en nos-
otros el AL.LELUIA PASCUAL, que es
Vida, Libertad y Gozo en el Espíritu,
porque Cristo está dentro de cada
uno. FELIZ PASCUA

